

117. møde.

Onsdag den 20. juni kl. 16²⁰.

Den eneste sag på dagsordenen var:

Fortsættelse af anden behandling af forslag til lov om ændring i lov om forbrugsbegrænsende foranstaltninger.

(Foregående forhandling findes i tidenden sp. 5220).

Forhandlingen genoptoges.

Weikop: I fredags stod der at læse i „Ekstrabladet“, at finansministeren havde deltaget i vinhandlernes festlige skatteaften. Anledningen til festen var, at det var første gang i 34 år — efter hvad der står i „Ekstrabladet“ — at der var sket en lempelse og nedsættelse af afgifter af vin og spiritus.

Jeg tror nok at turde sige, at der ikke bliver nogen festlig skatteaften i tekstilbranchen, hvis det høje ting vedtager socialdemokratiets og det radikale venstres forslag om at videreføre tekstilafgifterne ud i det uvisse. Der er så sandelig heller ikke noget at feste for, når man ved — således som det er oplyst i udvalget — at 7 fabrikker, 9 grossister og 41 detaillister indenfor tekstilbranchen standsede deres betalinger i sidste halvdel af 1955, og at 4 fabrikker, 6 grossister og 35 detaillister standsede i første kvartal af 1956; og denne udvikling ser jo ud til at fortsætte. Det er, som om socialdemokratiet og det radikale venstre ikke lader sig påvirke af, at virksomheder går i stykker. Man har nærmest indtryk af, at de to partier mener, at hvor de handler, må der spildes.

Har de to partier nu ikke større forståelse af erhvervenes vanskeligheder, så skulle man dog tro, at de ville forstå forbrugernes vanskeligheder. Men sådan er det ikke. Det er — forekommer det mig — ligesom de to partier er ude af føling med dagliglivet; det står for mig, som om de bedømmer alting ud fra papir og tal. Jeg

tror, at det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard, hvis han blot een dag stod bag disken og f. eks. af to unge, der skulle sætte bo for små penge, skulle opkræve 124 kr. til finansministeren for et tæppe til en importpris af 200 kr., ville se noget anderledes på det. Men det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard er jo ikke til at få ud af hulen og vel slet ikke til at få ud bag disken.

Folk kan forstå, at der lægges afgifter på f. eks. guld- og sølvvarer, som vel kan undværes, selvom erhvervet selvfølgelig har en anden opfattelse; men at en mor skal betale en så høj afgift for at købe strømper til sine børn, tror jeg at selv forbrugernes minister, handelsminister Lis Groes, vil have svært ved at forklare hende det fornuftige i. Når handelsministeren på en økonomisk kongres i Stockholm siger, at hun tror, at der findes gode muligheder for at forbedre vor valutastilling, hvis vi fremdeles fører en politik, der holder det indenlandske prisniveau nede, samtidig med at finansministeren vil fortsætte med at opkræve 240 mill. kr. i afgift på tøj, så er der vist mange, der har svært ved at finde en linie i regeringens økonomiske politik.

Handelsministeren rører her ved et meget vigtigt spørgsmål. Ikke desto mindre forekommer det mig, at dette spørgsmål i flertallets forslag er indhyllet i tåge, for hvad vil man gøre for at hindre den indflydelse, de 240 mill. kr.s afgifter vil få på priserne og pristallet efter den 1. april 1957? Er det regeringens tanke på den ene side at kræve afgifter til begrænsning af forbruget og på den anden side at øge købekraften ved pristalsdækning? Det ved vi ikke noget som helst om. Så usikkert, som det ligger, vender vi os imod at give ministeren en bemyndigelse til at bestemme tidspunktet for tekstilafgifternes ophævelse. Man bør stadig have for øje, at socialdemokratiet og det radikale venstre gennemførte afgifterne af valutamæssige hensyn og ikke til udvidelse af statens forbrug, og dette har iøvrigt den socialdemokratiske ordfører også understreget.

Da en artikel i „Berlingske Tidende“ om disse forhold blev nævnt under første behandling, vil jeg gerne med formandens tilladelse citere et lille afsnit af en artikel,